

И до три ми бели реки,
И четири виги лъжи.

Стигна поле божурово
При кладенче изворово,
Сирегна бивли да напои
Съ очи поле да обиди.

Вихри вејатъ снѣгъ са сипи,
Черъ арапинъ се не седи;
Пжтищата той околи
Кого ўлови бий та мори!

Презъ димни ми тъмни мъгли
На сидеря гладъ устреми;
Пусна аста аждрехана,
Да го грабне като врага.

Трепна Сидеръ добаръ юнакъ
Плесна рѣце грабна кривакъ,
Накрехна си дългъ калпакъ.
Че попита черенъ арапъ

«Какъ ма мислишь пълненъ сине

«Петровско ли крехко пиле,

«Гергевско ли младо агне,

«Да по обѣдвашь ти съсь менеж!

«Макаръ немамъ силенъ селяхъ,

«Аравийски остаръ мждракъ,

«Тънка сабіж домаскинѣ,

«Дълга пушка батдашкинѣ,

«Нъ си имамъ дългъ кривакъ, —

«И самси сжмъ добаръ юнакъ:

«Отъ арапи не са боіж,

«И лесно имъ кръвтѣ пиіж!»

Арапъ люто са разгнѣви, —

Принна коня та разяри,

Че истегли тънка сабіж,

И сидерю одговаріж:

«Хей диваане кяфиръ гявуръ!

«Съсь този ли глунавъ ти умъ

«Си ми тръгннатъ презъ полето,

«Съ кръвъ гявурска що е обліто?

«Деветъ цели вечъ години

«По равнини и стрѣвнини

«Гявурска кръвъ какъ проливамъ,

«Злато ѣ сребро придобивамъ.

«Гори ми са покоривать,

«Мжтни реки пжтъ ми даватъ, —

«Даръ ми носи тъмно доліе,

«Робува ми равно поліе!